

BO SKJOLDBORG

Milo & Tråd 1

DOKTOR KOLDS TESTAMENTE

FORLAGET
WERTHER

DOKTOR KOLDS TESTAMENTE

Bo Skjoldborg

DOKTOR KOLDS TESTAMENTE

Forlaget
Werther

BO SKJOLDBORG
DOKTOR KOLDS TESTAMENTE

© 2017 Bo Skjoldborg og Forlaget Werther

Omslagsdesign: Patrick Steptoe
Redaktion: Ellen Holmboe og Morten Dürr
Tryk: ScandinavianBook
1. udgave, 2017
ISBN: 978-87-93389-07-6

Kopiering fra denne bog må kun finde sted
på institutioner, der har indgået aftale med
Copydan, og kun inden for de i aftalen
nævnte rammer.

Kontakt Forlaget Werther:

(+45) 29 80 34 62
kontakt@forlagetwerther.dk
www.forlagetwerther.dk

Indhold

Nedfrysningen, marts 1977	7
Tur på museet, februar 2017	16
Hvad glasfryseren gemte	21
Pigen i ponchoen	28
Doktor Kolds testamente	34
En iskold krammer	41
Kongen af Arsenal	49
Doktoren, der stod op af fryseren	54
Fantastisk frømedicin	62
Operation Guldkysten	76
En vigtig SMS	82
Farlig fest	87
Pas på Jack!	93
Kongen og kæmpen	97
Flugten i natten	104
King Jack Stadion	108
Jack den Grusomme	117
Red June!	126
Kolds nye testamente	138

Hej. Jeg hedder Bo Skjoldborg, og jeg skriver sjove og spændende børnebøger. Faktisk begyndte jeg, da jeg var på din alder, fordi jeg kedede mig og fandt ud af, at det hele blev sjovere, når jeg skrev. Vil DU prøve? Så skriv noget. Du behøver ikke at vente på en ide. Historierne kommer af sig selv, når du begynder. Bare skriv! Her er mine historier:

Vild flugt

Vild ferie

Vild panik

Vild jagt

Vild gift

Vild ø

Jagten på den talende hund

Jagten på elverguldet

Nedfrysningen, marts 1977

Doktor Kold var megaglad for, at han skulle fryses ned om en halv time. Efter præcis en måned i fryseren ville han blive tøet op igen. Derpå skulle han lynhurtigt æde modgift, så der kunne komme liv i hans organer. Hans krop ville på det tidspunkt være stenhård og kold som en pose frosne ærter – både hovedet, hænderne og fødderne. Hjertet ville dog stadig slå.

Fik han ikke modgiften, ville hans krop stoppe med at fungere. Fingrene og armene ville knække af, og han ville dø.

Karl Kold nynnede højt. Hans lange hår var i hestehale, badesandalerne klaprede, og den hvide badekåbe blafrede som sejlene på et sejlskib i frisk vind. Han lignede Jesus, bare i badesandaler.

I hånden holdt han sit scepter: den smukke guldstok, der var besat med funk-lende diamanter. Karl havde arvet scepteret efter sin far, der var opdagelsesrejsende. Derfor passede Karl særligt godt på scepteret – og derfor var scepteret et perfekt skjulested for modgiften.

Forsigtigt – som var det lavet af glas – lagde doktor Kold scepteret på skrivebor-det. Han så på uret oppe over døren.

Om en halv time!

Kun en halv time!

Doktor Kold gav sig til at synge.

Det er så koldt at blive frosset

Men la'r du vær, så er du tosset ...

skrålede han. Det var ikke nogen køn eller berømt sang. Næ, det var en tekst og en melodi, han bare lige fandt på. Fordi han glædede sig utrolig meget til den tur i glas-fryseren.

Hold da fest, det her gælder menneskeheds

fremtid! tænkte Karl Kold. Overlever jeg, vil alle syge fra nu af kunne lade sig fryse ned – og så vente med at blive tøet op igen, til der er opfundet en medicin, der kan helbrede dem.

Slut med at dø af kræft.

Eller af for meget fedt og leverståhej!

Eller af at ryge smøger – det var bare lynhurtigt ned i fryseren og lege isterning. Lige indtil der var en kur klar.

Du bli'r så rask, når du bliver frosset

Og la'r du vær, så er du tosset ...

sang Karl videre. Pludselig fornemmede han en bevægelse skråt bag sig. Han drejede hovedet og fik øje på en mand ... der lignede ham på en prik.

De to fuldkommen ens mænd gloede på hinanden. Fyren var i cowboybukser og en gul kamp-T-shirt fra Arsenal 1977. Han stank af sved og lignede en, der overlevede på gaden ved at rode i skraldespande.

Mere ens var de to heller ikke! tænkte Karl Kold.

Manden var Karls tre minutter yngre tvillingbror.

"Hey, *maaan*, hva' så?" mumlede doktor Kold øjeblikkelig i dårligere humør. Han udtalte *maaan* 'marn' – hvilket betyder 'mand', når man elsker reggaemusik.

"Har du tømmermænd?" fortsatte Karl Kold. "Eller er du en hængerøv?"

Manden svarede ikke. Gloede bare koldt på ham. Han var helt klart halvfuld.

"Hold da op, du har vist en kæp i øret. Smut hjem og ta' en skraber, Jack. Du kan vel se, at jeg gør klar til at blive frosset ned!"

Manden svarede stadig ikke. Hans ansigt flækkede bare i et grusomt grin. Stadig uden at sige noget trak han en kanyle op af lommen. Han hev plastikdutton af nålen, så den skinnede, skarp og spids.

Doktor Kold stivnede.

"Du har vel ikke tænkt dig ..."

han hæst. "Helt ærligt ... Skråt op, Ja..."

Han nåede aldrig videre, mærkede bare den stikkende smerte i siden af halsen, da nålen trængte dybt ind. Lynhurtigt presede Jack stemplet i bund.

Nedfrysningsmidlet flød ind i Karls hals med en ætsende smerte. Som en brandvarm, fossende strøm. Karl stønnede. Han mærkede, hvordan bedøvelsen lynhurtigt bredte sig til resten af hans krop.

Han sank i knæ.

Manden greb ham i armen, hjalp ham ned at ligge.

Karl lå stille.

Helt stille, som en død.

Karl følte, hvordan han blev slæbt hen til glasfryseren. Jack løftede ham op og smed ham ned i den. Det gik ret voldsomt for sig, men Karl kunne intet mærke på grund af bedøvelsen. Han kunne dog stadig både se, høre og tænke.

Nu lænede Jack sig ind over glasfryse-

ren. Jack havde rynkede bryn, lod, som om han var bekymret.

”Uha, du besvimer vist om lidt,” sagde Jack med et grin. ”Først skal du lige læse dit eget afskedsbrev. *Doktor Karl Kolds testamente* kalder jeg det.

Jack lo rungende – og Karl ville sige, at han da ikke havde skrevet noget testamente. Det gjorde man jo kun, hvis man var ved at stille træskoene. Hvis man skulle dø! Men Karl kunne ikke bevæge læberne. Han var totalt lammet af det geniale nedfrysningsmiddel, han selv havde opfundet.

Jack holdt et stykke papir ned foran Karls ansigt.

Karl forsøgte at stille skarpt med øjnene. Det var meget svært. Han var nemlig hele tiden ved at falde i søvn på grund af bedøvelsen og kulden fra fryseren. Hans blik var sløret. Han læste:

På grund af min sygdom lader jeg
mig nedfryse i 100 år. Jeg vil først

tøs op, når der er opfundet en kur imod sygdommen. Er kuren ikke klar om 100 år, vil jeg tøs op igen. Altså i år 2077.

Fred og harmoni
Doktor Karl Kold

PS ...

Nederst – under PS – stod der, hvad det var for en sygdom, Karl skulle forestille at fejle. Hvilket var en lodret løgn! Karl Kold fejlede overhovedet ingenting! Men Karl var alt for vred og chokeret til at læse videre. Ville Jack virkelig ... helt ærligt, havde han tænkt sig at fryse Karl ned i 100 år? Sin egen tvillingbror!

Skråt op, Jack!

Karl Kold prøvede at knytte næverne. Han kunne ikke. Hånden var allerede stiv af kulde. Han kunne slet ikke mærke den længere.

Brevet forsvandt ud af syne. Så jog Jack en lang nål ind i armen på Karl og satte den fast med plaster. Det var et drop, så Karl kunne få sprøjtet blodfortyndende medicin og flydende mad direkte ind i blodet, mens han var frosset ned. Så han ikke døde. Jack gav ham også en iltmaske på.

Derpå lød en langtrukken knirken. *Laaaangsomt* trak Jack glaslåget hen over fryseren. Til sidst dækkede låget hele fryseren.

Men der blev ikke mørkt, både fryseren og låget var nemlig af glas.

Kulden satte for alvor ind.

Det frøs i fryseren, så hele Karls krop knasede som isflager, der maser mod hinanden oppe ved Nordpolen. Omtåget tænkte han på sit scepter ... på modgiften ...

Karl Kold sukkede – eller han prøvede på det, men der kom ingen lyd fra hans læber mere. De var helt dybfrosne og hårde nu. Og blå, men det kunne Karl selvfølgelig

ikke selv se.

Doktor Karl Kold lå stille, død stille.

Året var 1977.

Tur på museet, februar 2017

40 år senere øsede det ned uden for museet. Bitten, 6. X's lærer på Blåbjergskolen i Vodby, skyndte sig ind under museets halvtag. Hendes lange hår sjaskede vådt ned over skuldrene.

"Skynd jer i læ, 6. X!" råbte hun. "Kom nu, Milo. Du står og sover." Hun vinkede.

Milo skyndte sig i ly. Nogle regndråber gled ned ad nakken på ham. Han gyste.

Der kom et kraftigt lysglimt – så lød tordenbraget.

Han fór sammen.

Tordenvejret var lige over dem!

Han fik et puf på sin skulder. Det var Tråd. Han kom også ind under halvtaget til museet. Tråds rødbrune rævehår var mindst lige så pjusket som Bittens. Den

grønne T-shirt klæbede til hans spinkle krop.

Han blev kaldt Tråd, fordi han er tynd som en sytråd. I virkeligheden hedder han Thorleif.

Tråd stak Milo et stykke af sin figenstang. Han havde altid en masse ekstra mad med. Det sørgede hans mor for.

Milo åd figenstykket, og de gloede begge på regnvejret.

"Æv," sagde Tråd. "Pisse møgvejr! Du ligner en druknet kanin, Milo."

"Snøft, snøft!" Milo prøvede at se ud som en kanin, der snusede.

Tråd satte sin mund helt tæt til Milos øre. Han duftede sødt af frugt og nødder.

"Det er *De Døde Genier*, som laver de lyn," smaskede han. "Det er rigtigt, Milo. Spøgelser er megagode til at lave lyn." Tråd lod, som om han frøs ved tanken.

Milo svarede ikke. Vennen havde talt uafbrudt, siden de havde sat sig ind i bussen uden for skolen. Om den udstilling,

de skulle hen til – *Verdens Glemte Genier*. Tråd havde en ret vild fantasi.

”Måske spøger genierne,” fortsatte Tråd ivrigt. ”De er rasende over, at de er blevet glemt. Så nu prøver de at ramme menneskene med deres lyn.” Han så på Milo, vendte det hvide ud af øjnene.

”De hader børn,” foreslog Milo. ”Fordi børn er for dumme til dem.”

”Alt, alt for dumme!” Tråd nikkede eftertænksomt.

”Hvis de kunne, ville de sætte elektrisk stød til os,” sagde Milo. ”Sådan er genier.”

”Jep. Hænge os op i dilleren og sænke os ned i små ryk. Mens vi får elektrisk stød.”

Drengene fnisede.

Så blev de afbrudt af et nyt lyn fra himlen. Det ramte en lysmast kun ti meter fra dem. Masten flækkede fra top til bund, og braget var helt sindssygt! Milo var ved at tisse i bukserne på grund af chokket, men kun ligeved.

Milo holdt sig for ørerne. Han gloede på lysmasten. Den var flækket, så den lå i to dele ud over vejen – som en brun kæmpeblyant med ild i midten. Flammerne knitrede og spruttede.

”Skynd jer ind,” skreg Bitten nu og puffedes panisk ungerne ind ad døren. ”I må ikke gå derhen ... heller ikke jer to, Milo og Thorleif! Kom så ind med jer!”

Tråds mund stod pivåben: ”Det har jeg sgu aldrig set før. Det må være de glemte genier, Milo! De ... vil stege os levende.” Han rodede efter sin mobil, fik den frem. Han filmede den brændende mast.

Milo og han havde en tv-kanal på internettet med over 4000 følgere. Det var nok den, han filmede til.

”Sender du live?” spurgte Milo.”

”Yes, my Milo-man. Vi blive berømte,” svarede Tråd.

”Som en moviestar. Og Chili Klaus.”

”Klart. TV 2 videresender direkte til hele landet.”

”Og TV Avisen. Og Bubber,” foreslog Milo

”Skynd jer SÅ ind!” skreg Bitten med ét totalt ude af flippen.

Nogle af pigerne hjalp hende med at få gennet resten af børnene ind ad døren. Folk masede. Én begyndte at græde, fordi hun slog hovedet ind i dørkarmen.

Selv gloede Milo bare som paralyseret på lysmasten. Eller på det, der var tilbage af den. Flammerne var allerede ved at gå ud, fordi det regnede så meget. Til gengæld var der masser af røg.

Han gyste.

Det her var for sindssygt!

Hvad glasfryseren gemte

I forhallen blev børnene delt op i nogle grupper. Milo og Tråd kom heldigvis sammen. Det er de altid, når ellers de får lov til det! Og de skulle også have June med.

Fedest! tænkte Milo. June er cool. Hun går mest for sig selv, men hun er ...

Hun har et superfedt blik!

Gråt, som en ulv!

Hvor er du, June?

Milo spurgte nogle af pigerne. Han prøvede at lyde henkastet, som om det ikke var særlig vigtigt.

"Hun skider nok," svarede Gekko, som åbenbart havde hørt det.

Milo vendte sig med et suk. Af alle folk i verden må Gekko klart være på top-3 over både de grimme og de klammeste. Man

væmmes ikke bare ved synet af ham. Man er helt fysisk ved at brække sig.

Netop nu stod Gekko kun to meter fra Milo og Tråd og gloede på dem med sine kuglerunde insektøjne. Og med sin sorte FCK-kasket trukket ned i panden. Han ligner et firben med kasket. Derfor kalder Milo og Tråd ham Gekko – mest når han ikke hører det.

Gekko slog en spytboble, hvilket fik ham til at ligne et firben, en gekko, endnu mere. Bitten tyssede på dem. Hun sagde, at alle skulle være tilbage i forhallen præcis klokken 15.50. Så de kunne følges ad hjem til skolen. Hun viftede med en stak hvide A4-papirer.

“Vent nu ... også jer, drenge!” udbrød hun skingert. “I skal først have nogle spørgeskemaer med. Om Verdens Glemte Genier. Om hvem de var, hvad de lavede, og hvilken tid de levede i. De var nemlig ikke bare kloge. De var genier.”

"Med lange nosser," råbte Gekko. "Ligesom Tråd. Hans nosser er så lange, at han falder i dem, når han spiller fodbold."

"Ssh, Villads!" prøvede Bitten.

"Snart kommer der røde hår på hans nosser."

"Et af genierne ligger faktisk frosset ned lige her på museet," fortsatte Bitten. "Han lever stadig. Hans hjerte slår, og han får mad gennem et drop. *Parenteral ernæring* kalder man det."

"Aaaad," råbte Gekko. "Han får mad gennem røven!"

Flere fnisede.

"Nej, dét gør den verdensberømte doktor Karl Kold bestemt ikke, Villads. Han får mad direkte i blodet – gennem en nål i armen."

"Gekko æder selv med røven," mumlede Tråd til Milo. "Han tænker i hvert fald med den."

"Idioten har nul hjerne," sagde Milo tørt. "Der er ikke plads for FCK-kasketten."

I næste nu var Gekko helt henne ved dem. Han havde åbenbart hørt, at de talte om ham. Som en stor, grim øgle rejste han sig lige foran Tråd. Han var over et hoved højere end dem.

"Dét sagde du bare ikke, dét gjorde du ikke," snerrede Gekko. "Du kaldte mig ikke ..."

Men Tråd gloede bare op på ham, som om Gekko var en del af luften. Tråds øjne var kulsorte og alligevel sært lysende. Så holdt han sig for næsen.

"Kan du ånde lidt mindre?" spurgte han roligt. "Her stinker af taberfodbold!"

Milo stivnede. *Pis!* Gekko er nemlig megastærk.

Tråd blev ved med at stirre på Gekko ... med ...

Med *psykoblikket!*

Dræberblikket!

Så brød Bitten heldigvis ind.

"Ssh, drenge," udbrød hun. "Hallo, I tre. Jorden kalder! Gå væk fra hinanden."

Modstræbende drejede de hovedet, så på hende.

"Som sagt hedder geniet på 1. sal doktor Karl *Kold*," fortsatte Bitten ivrigt. "Det passer faktisk rigtig godt til ham, for han blev frosset ned for 40 år siden. Det gjorde han, fordi han fejlede en alvorlig sygdom. Han skal tøs op igen, når der er opfundet en kur mod sygdommen. Og ellers først om 60 år."

"Sejt," sagde en af pigerne. "Må vi godt skrive det i vores opgave, Bitten?"

Bitten svarede et eller andet, Milo ikke kunne høre. Milo skævede til Gekko.

Han blev ved med at glo ondt på dem, især på Tråd.

Han gloede og gloede.

Og Tråd stirrede tilbage med sit kulfarvede dræberblik.

"Hold kæft, en spade," råbte Gekko pludselig og så væk. "Havde ham dér Kold kolde klunker? Ligesom Tråd."

Nu lo flere af især drengene. Men Bitten sukkede bare.

”Find selv ud af det, Villads. Slå ørerne ud. Og brug begge sider af hovedet for en gangs skyld. Det er sådan, man bliver til noget her i verden.”

Derpå gav hun børnene deres skemaer. Gekko fik også et, og Bitten puffede ham langt væk fra Milo og Tråd. Hun vendte sig for at uddele skemaer til de andre også.

Så skred hun sammen med nogle af pigerne. Pigerne pludrede løs, havde travlt med at fedte for hende.

”Kender du alle de glemte genier, Bitten?” spurgte én.

En anden kvidrede:

”På listen står der både videnskabsmænd og kunstnere. Og også musikere. Ih, hvor er det spændende, Bitten.”

Omsider forsvandt de heldigvis, og Milo kiggede igen rundt efter June. Kunne hun være gået på wc? Som Gekko havde foreslået.

Gekko var heldigvis ikke at se.

Tråd og Milo slentrede op ad trapperne mod udstillingen. For en sikkerheds skyld kiggede de lige ind ad døren til pige-wc'et. De havde ikke lyst til at gå derind.

"Hey, June. Er du her?" kaldte Milo. "Vi er i gruppe sammen."

Der kom intet svar.

Nul June!

Pludselig dukkede Gekko op. Og nu havde han sine to gangster-gorillaer med: *de enæggede* kalder Milo og Tråd dem, fordi de ser præcis lige dumme ud med deres flade fjæs og opstoppesnæser.

Uden et ord gav Gekko Tråd et hårdt puf, så han røg helt ind på pige-wc'et. Han var nær ved at falde.

"Bare vent," snerrede Gekko. "I to er så døde, når I mindst venter det!"

Pigen i ponchoen

Lidt efter spankulerede de to venner rundt på udstillingen. Her var både malerier, fotografier, videoer og tekster om flere af geniernes ting – en uldfrakke, en hat, en skrivepult, et par fodboldstøvler, linealer, et klaver og en sort cykel.

En mand, der hed *Robert Hooke*, havde opfundet kardanleddet, som bruges i biler. Derudover havde han skabt irisblænderen, som åbenbart er noget fra et kamera.

En anden ved navn *Alan Turing* knækkede nazisternes hemmelige ubådskoder under 2. Verdenskrig. Og komponisten *Franz Liszt* ændrede måden at spille klaver på.

”Er der nogen spørgsmål om ham Hooke?” spurgte Milo Tråd, som holdt papir-

skemaerne.

Tråd svarede ikke, var i fuld gang med at skrive. Imens åd han dagens anden frugtstang, nu med dadler og ananas. Han gumlede og skrev.

Drengene gik op ad nogle trapper til et aflangt rum. Det var halvmørkt med trægulv. I den modsatte ende sad en skikkelse på hug. Milo kneb øjnene sammen ...

Hun var nyklippet, nærmest plysset. Og som altid i poncho, så hun lignede en fra Mexico. Med bare tæer. Dét havde hun hele året: bare tæer! Virkelig sært, syntes Milo. Selvom June havde pæne tæer!

June sad på hug i hjørnet af rummet og læste på sin iPad. Hun lagde ikke mærke til drengene, før de var næsten henne ved hende. Hun så op på dem med et fjernt blik, som om hun stadig tænkte dybt over noget.

"Nå, der er I endelig," sagde hun. "Jeg tjekker lige ham Karl. Eller *doktor Karl Kold*, som han hedder. Han var en meget begavet

opfinder. Han revolutionerede vores forståelse af *algebra*. Vidste I det?"

Tråd og Milo rystede på hovedet i takt. June er megaklog. Hun læser tit videnskabelige artikler. *Tanker fra en rumsonde* eller *Videnskabsteori i praksis ...* sådan noget ...

Tråd bød June en bid af sin frugtstang.

"Daddel?" spurgte han.

Hun rystede på hovedet og smilede. Hendes øjne var så grå, at Milo igen kom til at tænke på en ulv. En ulv i en flot, grå tåge. Hun klappede bogen i og rejste sig:

"Okay. Stik mig bare lidt daddel, Tråd. Jeg er dødsulten. Glemte morgenmaden." June spiste aldrig morgenmad. Det var der ikke tid til, fordi hendes forældre går til fitness, før de skal på arbejde.

Tråd gav hende et stykke og rodede hende i plyshåret. Han måtte op på tæer, fordi hun er et hoved højere end dem begge.

"Hvorfor har du sådan nogle store tænder?" knurrede han og legede ulven fra *Den*

lille Rødhætte.

June smilede, et rigtig godt smil. Hendes øjne blev endnu mere grå, og Milo følte et stik i hjertet.

"Hvor er dine sko?" spurgte han befippet.

"Pyt med sko. Så slipper man også for alt det dér med at følge med i moden."

"Ja, fuck moden!" Milo fnisede.

"Ja. Og fuck håret!" Tråd prøvede igen at rode hende i karsen. Hun trak sig væk.

"Har du noget imod min nye frisure?" spurgte hun.

"Næ. Den minder om en pungrotte, jeg havde engang. Mogens, hed den. Hvad siger du, Milo? Ligner hun ikke Mogens?"

Milo så på hende.

Hun gloede tilbage.

Hun snøftede, gjorde sig skeløjet.

Med ét følte Milo sig brandvarm i ansigtet – som om der fossede lava lige ud i kinderne. Han havde lyst til at løbe. Løbe og løbe, hele vejen ned i forhallen og videre

ud på gaden.

June var nemlig vildt pæn!

Især når hun stod så tæt på.

Også med plyshår ... *især* med plyshår!

Pludselig lavede Milo en baglæns saltomortale. *Klonk!* Han landede perfekt med begge ben samlet.

"Hold op, hvor sejt!" June så virkelig imponeret ud.

Tråd åd resten af daddelstangen.

"Sådan er han, June," forklarede han.

"Milo er ikke for klog. Og han er heller ikke en skid god til fodbold. Men springe, det kan han sgu."

Milo lavede en saltomortale mere. Det var ikke noget, han tænkte over. Hans krop havde bare ligesom *brug for det!*

Nu lo June vildt. Hun fik helt tårer i øjnene. En dejlig latter – lys og glad, tænkte Milo.

"Lær mig det!" Hun så atter på ham, og Milo var igen ved at flyde ind i hendes

ulvøjne. Sådan føltes det.

Han svedte.

Trak på skuldrene.

”Kom nu, Milo. Vis mig det. Jeg skal nok lade være med at prøve rigtigt, før jeg har en madras under. Jeg er ikke ude på at brække halsen, vel?” Hun lagde den hånd, der ikke var optaget af iPad'en, på hans arm.

Og så kom Milo for alvor til at svede.

Rystede.

Og igen fik han den der lyst til at flygte ud af rummet.

Og han skulle også tisse.

Hold op, hvor var det rart med hendes hånd på *hans arm!*

Doktor Kolds testamente

"Hvad har du så fundet ud af om ham Kold?" afbrød Tråd Milos tanker. Tråd betragtede ham med rynkede bryn.

"Handler det om *Alcatraz*? Var det det, du kaldte det, June?"

Hun så på dem. Fjernede sin hånd fra Milos arm. Øv.

"Algebra," svarede hun.

"Ham fyren ... øh, Kold sku' være ... øh, ret så klog." Milo rømmede sig.

"Klart. Han ligger lige dér." June pegede på noget, der lignede et kæmpe akvarium, fire-fem meter borte. Milo havde slet ikke lagt mærke til glasfryseren, fordi han havde været så optaget af June.

Fryseren var mindst tre meter lang med blå neonlys i. Lyset summede også som et

akvarium. Ved siden af fryseren stod en hvid plade med sorte bogstaver. Børnene læste:

Doktoren, der blev frosset ned

Doktor Karl Kold var i 1970'erne en yderst respekteret opfinder. Han står bag adskillige kemiske formler og skabte blandt andet brændstoffet til de første raketter, der blev sendt ud i verdensrummet.

Hans største opdagelse var imidlertid, at man kan fryse mennesker ned og først tø dem op igen en måned eller endda flere år senere. Uden at de dør af det. De skal blot have en speciel modgift lige efter optøningen.

Karl Kolds håb var, at folk, der var alvorligt syge, kunne lade sig fryse ned og så først blive tøet op igen,

når der var opfundet en kur mod deres sygdom.

I 1977 blev Karl Kold imidlertid selv dødeligt syg og lod sig fryse ned i en glasfryser i sit kontor på universitetet. I sit testamente skriver han, at han først skal tøs op, når der findes en kur mod sygdommen – og ellers i 2077.

Karl Kolds særlige modgift er aldrig blevet fundet.

“Hold da op,” udbrød Tråd. “Ham Kold lyder sgu da bindegal. Tænk at fryse sig selv ned i 100 år. Hvor Tornerose er det lige?”

June snøftede. “Jeg synes, det er cool. Doktor Kold ville give syge folk chancen for at blive helbredt. Derfor frøs han dem ned. Og også sig selv.”

“Ja,” mumlede Milo.

"Så kan de syge vente med at blive tøet op," fortsatte June, "til lægerne har fundet noget medicin, der virker." Hun så ivrigt på dem. "Men det er nu mærkeligt, at Kold selv pludselig blev dødeligt syg. Lidt af et tilfælde."

"Fryser man stadig syge folk ned?" spurgte Milo.

"Det tror jeg ikke," sagde Tråd. "Min mors onkel døde af kræft. Han blev ikke en skid frosset ned."

"Man fryser kun meget få folk i dag. Og først lige efter de er døde," forklarede June. "Det er vildt, at man aldrig har fundet Karls modgift. Så folk kan tåle at blive tøet op igen. Hvad så med ham selv? Men altså, doktor Kold lever stadig. Trækker vejret ... *lige derinde!*"

Hun pegede på glasfryseren.

Milo og Tråd gyste. Stirrede fortryllet på den.

Fryseren lyste blå, og der lød en summen fra den. Akkurat som fra et akvarium.

Milo kunne skimte noget mørkt gennem glasset. Ligesom omridset af et ... *hoved!* Og noget stof. Var det en badekåbe?

"Tænk, at der virkelig ligger en frossen mand derinde." June så fascineret på dem.

"Uuuuh, et rigtigt levende menneske."

"Hvad?" Milo skuttede sig.

"Det er da ikke en skid." Tråd snøftede. "Bare lidt småklamt. *Hello, mister Karl-mumie!* Godt, du ikke døde rigtigt. Så var du i en urne nu – i stedet for at ligge dér og kigge ud på os."

June nikkede. "Karl keder sig nok over at være havnet på et museum," fortsatte hun.

"Mon vi har nogen spørgsmål om ham ... hm, hm." Tråd rodede med papirerne fra Bitten.

June og Milo kiggede med over hans skulder. Der var to spørgsmål om doktor Karl Kold. Det ene var let nok:

Hvilken stor opfindelse lagde doktor Kold grundstenen til – som

blandt andet havde med
den første månelanding at gøre?

Svar: Brændstof til raketter!

Næste spørgsmål:

Hvad blev doktor Kold frosset
ned sammen med?

Milo slog ud med armene.

"Hvor skulle vi vide det fra? Det står der ikke noget om på skiltet." Han læste teksten på den hvide plade en gang mere. Ikke et ord om Karls begravelse. "Står der noget på din iPad, June?"

"Aner det ikke. Jeg nåede ikke så langt i artiklen."

Børnene stod lidt og gloede på hinanden. Så sagde Tråd henkastet, ligesom hvis han talte om vejret:

"Måske kunne vi ... se efter?"

Milo svarede ikke. Han stirrede bare stift på vennen.

Og Tråd gloede tilbage på ham med sit knaldsorte blik. Psykoblikket!

"Det GØR du bare ik' ..." Milos stemme knækkede. "Doktor Kold er fucking frosset ned. Åbner du fryseren, dør han måske."

Men Tråd stak bare Milo opgavepapirerne og gik hen til fryseren.

"Ro på, *Milo-man*," sagde han. "Vi skubber kun låget en lillebitte smule. Og kun et lillebitte-bitte øjeblik ..."